

hundredet, som man vel kan sige affluttedes med 1840, var Stigningen nogenlunde jævnt fordelt mellem Land og Byer i Sylland og paa Verne, med den ene Undtagelse, at København absolut stod tilbage. Den følgende Tid, som dannede Midten af Aarhundredet, fra 1840—1860, skete der den Forandring i Befolkningens Tilvækst, at København nu kom med, ligesom det viste sig paa flere andre enkelte Steder, ved visse Byer, navnlig i Sylland, at disses Befolkning's Forøgelse ikke saa lidet oversteg den almindelige for hele Landet.

Da man i 1849 ønskede, at der i Folketinget skulde være omtrent 100 Medlemmer, og da det Forslag, der var forelagt, og som grundedes paa den foregaaende Folketælling, der havde vist en Befolkning af mellem 1,200,000 og 1,300,000 Indbyggere, gik ud paa, at Forholdstallet mellem Befolkningen og de valgte skulde være omtrent som 1 til 12,000, saa bevirkede den jævne Stigning, der hidtil havde fundet Sted, at man uden nogen videre Betænkelse, idet man forudsatte, at den ny Folketælling i Aaret efter, 1850, vilde vise et Forhold af omtrent 1 til 14,000, forhøjede Tallet fra 12,000 til 14,000. Den samme Fremgangsmaade kunde man endnu uden nogen særlig Betænkelse følge i 1866, da Grundloven blev gennemført, og da de Forandringer, som fulgte med dette Gennemsnit, bleve gennemførte; man forhøjede uden videre Forholdet 1 til 14,000 til 1 til 16,000, uden at der var nogen Ulempe forbundet dermed. Saa, man kan endog saa sige, at man havde været saa heldig, at siden Aaret 1849, hvor man dog havde givet en noget flottere Repræsentation for enkelte magrere Egne af Landet, havde Tilvæksten netop fundet Sted paa en saadan Maade, at i Midten af Halvtredserne var der ikke et eneste Amt eller en Øvrigheds-kreds i Kongeriget Danmark, der ikke akkurat havde forholdsmæssig det Antal Repræsentanter, som den skulde have i det Hele taget. Efter 1860 kom Tilvæksten paa en noget anden Maade. Allerede i 1870 viste det sig, at i Stedet for, at Købstæderne og særlig København tidligere havde staaet noget tilbage i Befolkningstilvækst for Landet, var nu netop det omvendte Tilfældet, at København var tiltagen noget stærkere, og at enkelte Byer i Sylland ogsaa vare tiltagne særlig stærkt. Paa de Lokalteter, hvor en saadan Tilvækst særlig havde fundet Sted, blev der nu allerede forholdsmæssig temmelig mange Indbyggere efter Grundlovens Regel, men det var dog ikke anderledes endnu i 1870, end at de Forslag, som bleve forelagte for at rette paa dette, ikke bleve ved-

tagne, uden at nogen egentlig synderlig beklagede det, fordi man kunde sige, at Trangen endnu ikke havde synderlig at betyde. Egentlig brændende blev Spørgsmaalet først i 1880. Det viste sig da, at den Udvikling, som var begyndt i 1870, nu var vokset meget stærkt, saaledes at nu blev Tilvæksten særlig lagt paa enkelte Steder, navnlig enkelte Byer med København i Spidsen — det skal jeg nu ikke videre fordybe mig i — og ganske særlig viste dette sig efter Folketællingen i 1890. Nu var det Spørgsmaal, som allerede i Firserne maatte siges at være trængt særlig i Forgrunden, blevet brændende i Halvfemserne. Nu er der jo Krefse, særlig her i København, men ogsaa enkelte Steder udenfor København, som efterhaanden have faaet en saadan Tilvækst — samtidig med, at det endog saa er gaaet noget tilbage med Befolkningen enkelte Steder, eller i alt Fald, at Befolkningen er bleven stationær — at det nu maa siges, at den nuværende Fordeling indeholder en saadan Grad af Ubillighed og Uretfærdighed, at man paa en eller anden Maade maa se at raade Bod derpaa. Det Forslag, der nu foreligger fra Indenrigsministeriet, er gaaet den Vej at foreslaa at opretholde Grundlovens Forhold, 1 til 16,000, og der efter at gennemføre en Fordeling af Folketingskrefse i hele Landet med et Antal af 137 Folketingsmænd. Dette indrømmer Mindretallet naturligtvis er fuldt i Konsekvens af Grundlovens Ord og har for saa vidt intet at sige dertil; men vi formene, at det ikke desto mindre vilde være en højst uhenftigsmæssig Vej at gaa, og en Vej, som man kun bør gaa, saafremt det ikke er muligt at gaa nogen som helst anden Vej for at komme til en Løsning af den Uliged og Uretfærdighed i Fordelingen, som forefindes. Jeg skal ikke opholde mig videre ved saadanne mindre væsentlige Omstændigheder, som bleve anførte her ved Forhandlingerne for et Par Aar siden, at de ny Medlemmer, naar man skulde stige til 137, ikke kunde saa Blads her i Salen, men jeg skal overhovedet sige, at Mindretallet ikke formener, at der er særlig Grund til Stede til, at Folketinget saaledes paa en Gang skulde forøges saa betydeligt. Vi mene overhovedet, at der i alt væsentligt er det samme Forhold til Stede som det, der var ved Grundlovens Givelse i 1849, hvor et Antal af c. 100 eller maaske lidt derover maatte siges at være passende. Der er ingen særlig Grund, skønte vi, til, at der skulde være flere. Det er allerede mange i Forhold til vort Lands Befolkning i Sammenligning med de fleste andre Lande. Men i ethvert Tilfælde tro vi ogsaa, at det i Praksis har vist sig, at det